

Peter Skov-Jakobsens prædiken 2. påskedag

Taler

Peter Henrik Skov-Jakobsen
Biskop over Københavns Stift

Dato

10. april 2023

Sted

Vor Frue Kirke, København

Vi er på vej til Emmaus. Vi vandrer gennem historien. Vi ser rundt i hele landskabet. Er der noget der giver mening efter skriget på korset - efter al den lidelse som mennesker præsterer imod hinanden? Krigene, fjendskaberne, undertrykkelsen. Der er mange kors i verden lige fra at blive slæbt ud foran folkedomstolen til udskamning foran alle de retfærdige og så til den frygt som mennesker til tider binder hinanden fast med.

På vejen til Emmaus kommer jeg i tanker om en hændelse. Det var en af de gange, hvor raseriet tog over i verdenshistorien.

De havde taget hende i ægteskabsbrud. Alle var forargede. De ville se hendes død! Der skete et mirakel. Den uskyldige kaster den første sten, havde han sagt, og ekkoerne går stadig gennem historien.

Stenene dumpede til jorden. Men hænderne var stadig knyttede. De tilgav ham aldrig at han havde afsløret deres hykleri.

De havde ikke set ham den dag - det var ligesom på vej mod Emmaus. Pludselig var han der med et spørgsmål, der ændrede livet.

Han skabte en stilhed omkring hende, og de så et menneske.

Han skabte også en stilhed omkring dem. Råberiet blev afbrudt og de blev menneskelige - men også irriterede på ham, der havde afsløret deres moralisme.

På vej mod Emmaus kommer jeg i tanker om, at når mennesker kommer gående med tro og med længsel, går vi gennem mange landskaber og gennem mange historiske, personlige, politiske, følelsesmæssige situationer.

Vi lever i et virvar. Det hænder at vi føler os strakt ud i stiv arm i intetheden. Der er kun forvirring omkring os. Vores hoveder er fyldt med mange liv. Der er vores børns, ægtefællers, venners, modstanderes, kollegers, nationens liv.

Det hele - lige fra pension til kæmpevindmøller, supersygehuse, atomkraft, ferie, fest - alt sammen er en del af den verden, som vi skal have mening om og komme til rette med. Vi kommer med utilstrækkelighedsfølelse og overlegenhedsfølelse - vi kommer med frygt og glæde - vi kommer i tilstand som strækker sig fra latter til gråd.

Vi lever på vejen mod Emmaus. Jeg ved godt, at der er mennesker, der har brug for store deklamationer hele tiden. Jeg får mindre og mindre brug for det. Jeg tror jeg er blevet bange for de alt for store ord.

Men der er en med på vejen. Jeg fornemmer ham, når nogen tør stå ved deres liv, og når de tør stå ved deres angst - når de tør være nedtrykte og når de tør slå en latter op.

Når jeg ser et ungt menneske klistre sig fast til asfalten i protest, fordi hun er rædselslagen over, hvad der skal ske med verden, spørger jeg mig om det ikke er ham, der får hjerterne til at gløde, der sender en hilsen.

Når jeg hører den ukrainske feltpræst fortælle om den unge soldat, der ikke et øjeblik er tvivl om det rigtige ved at forsvare sit fædreland, men også er fortvivlet og ikke orker mere død. Han kan ikke bære at sidde bagved sit maskingevær, mens modstanderen bare sender endeløse unge ind foran hans stråle af kugler. Han kan ikke bære modstanderens ligegyldighed med liv - patriotismen fejlede ikke noget - og heldigvis var der en præst, der ikke bare greb til store ord.

Mon ikke det er en hilsen fra ham, der elsker liv og opstår? Opstår midt i vanviddet!

Når jeg ser ind i øjne, og ser varmen og hjerteligheden igen og mærker varmen og ordene bliver fulgt af blik, er det så ikke ham?

Opstandelse er at være vidne til Guds skabelse i verden. Gud skaber liv mellem mennesker - skaber en længsel efter forsoning - en længsel efter at blive befriet fra frykten, der binder mig fast og gør mig tavs eller vred men uforløst.

Opstandelse er for mig, når der intet er, der giver mig anledning til at tro, at hverken forråelse, undertrykkelse, kollaps af mening eller nogen ødelagt relation betyder at mørket får det sidste ord. (Nicholas Lash)

Hvis jeg ved, at vanviddet aldrig vil vinde og skabe verdens grundordning, så er det vel egentlig alt, hvad jeg behøver at mene om den hændelse - nå ja og så være inderlig taknemmelig, at Gud lod den sol stå på himlen, at Gud lader den friske brise vejre gennem min sjæl og mit sind - og så må dagene komme med deres munterhed og deres besvær, og muligvis skal vi om ad en omvej - men mod Emmaus går det!

Måske lige en ting mere. På vej mod Emmaus handler det ikke om at gentage, men om i alle tider at høre Marias søn, Jesus, og turde lade ham læne sig ind i historien med et frækt, livgivende og befriende ord. Tradition er ikke bare at gøre i morgen, hvad jeg gjorde i går - tradition er at gøre og sige det, der evigt giver mening til enhver tid - men altså giver mening - og derfor skal der nye ord, andre ritualer og nye fortællinger til. Vi er vel en del af en evig protestbevægelse!

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

2. påskedag, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/peter-skov-jakobsens-praediken-2-paskedag>